

A
CASANOVA

A Miles fivérek

T. L.
SWAN

PASSION
VALOGATÁS

T.L. Swan újabb perzselő regényében a férfi a leggazdagabb és legidegesítőbb, akivel a nő valaha találkozott... és ezt tudja is magáról.

A kedvenc hobbim felhúzni Elliot Milest. Elég a főnököm elképesztően helyes arcának látványa, és máris előbújik belőlem a szarkazmus. Kérdemelte a Casanova becenevet – de ha milliányi nő akarja iszonyatos személyisége ellenére is, akkor velem mi a gond?

Utálom a saját szerelmi életemet, ezért egy randiappra regisztrálok álnéven, ahol egy Edgar nevű férfival kezdek beszélgetni. Nem igazán az én típusom, és a világ másik oldalán él, de összebarátkozunk, és elkezdünk bízni egymásban.

De a munkahelyemen is egyre furcsábban alakulnak a dolgok. Elliot egészen... figyelmes lett. A tekintetét egyre többször felejtí rajtam, és olyan tüzet érzek benne, amit ezelőtt sosem. Akkor döbbenek le igazán, amikor azt mondja nekem, hogy a sérülékenységemet vonzónak találja. De mikor tűnhettem én előtte sérülékenynek?

Elszörnyedek... lehetséges, hogy a főnököm olvassa az Edgarnak írt üzeneteimet? Basszus, a munkahelyi e-mailemet használtam volna a regisztráláshoz?

Tudja, hogy valójában mit gondolok róla? Előbb halok meg, minthogy bevalljam neki!

Vagy még rosszabb: lehetséges, hogy a férfi, akit egész életemben megvettem, az a pasi, akibe beleestem a neten?

T. L. SWAN

a Wall Street Journal, az USA Today és az Amazon bestsellerszerzője. Húsz nyelvre lefordított milliónyi eladott könyvvel a háta mögött az Amazon első helyére került már az USA-ban, az Egyesült Királyságban, Ausztráliában és Németországban is. Sydneyben él férjével és három gyerekével, ahol a saját tündérmeséjét éli életének első szerelmével.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.tlswanauthor.com

www.facebook.hu/PassionValogatás

www.facebook.hu/DreamKönyvek

„A Miles fivérek egészen egyszerűen a legmakacsabb és legszexibb férfiak a könyves románcok világában. Komolyan mondom, hogy teljesen ellenállhatatlanok. Ebben a regényben minden megvan, ami egy jó romantikus könyvhöz kellhet. Bár igazából nem vagyok minden esetben oda az „ellenségből szerelmesek” könyvekért, Elliot tökéletesen főnökösödő, birtokolni vágyó, alfabasi hős. Imádom azt is, hogy Kate az fajta hősnő, aki hagyja, hogy a pasi kicsit küzdjön érte. Szerettem a karaktereket ebben a könyvben.”

BOOKCASE AND COFFEE

„T.L. Swan csodás harmadik Miles fivérek könyvében Kate szexi új levelezőtársával akar fellélegezni borzalmas főnöke mellől. De senki sem tereli el úgy az ember figyelmét, mint Elliot Miles... és ő ezt ki is használja.”

BOOKS BEST BLOG

„Elliot és Kate gyűlöllek, mégis szeretlek dinamikája az egész könyvön át képes elszórakoztatni, így nem lesz egyetlenegy unalmas perced sem.”

BOOKLOVER

„A főhősnőnk, Kate makacs, szemtelen és független. A főhősünk mindig megkapja, amit akar. Alapból onnan indulunk, hogy régóta gyűlölnek egymást, és határozottan szórakoztató, ahogy végignézhethetjük azt, hogyan is válnak szerelmesekké.”

BOOKISHLY NOMES

T. L. SWAN

A
CASANOVA

A Miles fivérek

— részlet —

Prológus

Elliot

A csökkenő számokat bámulom az ajtó felett, amik emeletről emeletre váltakoznak. A telefonom megrezzen a zsebemben. Előveszem, Christophertől jött az üzenet:

**Figyelmeztetés!
A boszorkány téged keres.**

Basszus!

Visszatuszkolom a telefont a zsebembe, és nehézkesen kifújom a levegőt. Egyszerűen ma nem vagyok abban a hangulatban, hogy elviseljem a szarságait. A lift kinyílik, és én kilépek, felnézek, mire a szemem sarkából megpillantom őt. Úgy teszek, mintha észre se venném, inkább Courtney, a személyi asszisztensem felé fordulok.

– Mr. Miles! – hallom, ahogy megszólal a hátam mögött, de én tovább sétálok. – Köhm – köszörüli meg a torkát. – Mr. Miles, kérem, ne nézzen levegőnek!

Érzem, ahogy a testhőmérsékletem az egekbe szökik.

Kitágulnak az orrlyukaim, ahogy a hang irányába fordulok. A legidegesítőbb kollégám, akivel valaha találkoztam.

Intelligens, főnökösödő, arrogáns és kibaszottul idegesítő.

Kathryn Landon, a fő ellenségem.

A nyugati gonosz boszorka személyesen.

És ezt a címet minden tekintetben kiérdemelte.

Magamra erőltetek egy álmosolyt.

– Jó reggelt, Kathryn!

– Lenne egy perce?

– Hétfő reggel kilenc óra van – csattanok fel. – Nem a legmegfelelőbb időpont arra, hogy... – Felemelem a kezemet, hogy idézőjeleket formáljak. – Legyen egy percem.

Esküszöm, az egész hétvégét végigötletelte, hogyan is cseszhetné el a hétfőmet.

– Hát alakítsa úgy, hogy legyen! – vakkant fel.

Végigsimítom a nyelvemmel a fogamat, nem tudok a ribanc ellen tenni semmit, és ezt ő is nagyon jól tudja. Igazi számítógépes zseni, ő tervezte az új software-ünket. Tudja, hogy nélkülözhetetlen, és istenem, ezt aztán ki is használja!

Az irodája felé indul, és sietve kinyitja az ajtót.

– Gyors leszek.

– Hát persze! – Magamra erőltetek egy mosolyt, és elképzelem, hogyan verném be a fejét az ajtajába, amin épp áthaladok.

Leül az asztala mögé.

– Kérem, foglaljon helyet!

– Nem. Jó lesz állva is. Azt mondtad, hogy gyors lesz, nem?

– Felhúzza a szemöldökét, és visszanéz rám. – Miről van szó?

– Csak tudomásomra jutott, hogy idén nem kapok négy új gyakornokot. Miért nem?

– Nem akarok itt játszózni, Kathryn. Egyértelmű, hogy már nagyon jól tudod a választ erre a kérdésre.

– Miért adta át a gyakornoki programokat külföldi munkáltatóknak?

– Mert ez az én cégem.

– Ez nem megfelelő válasz.

A fülemben hallom a szívdobogásomat, és az államat az ég felé emelem. Senki sem tud annyira feldühíteni, mint ez a nő.

– Miss Landon, nem hinném, hogy bármely döntéssel kapcsolatban magyarázattal tartozom önnek. A Miles Mediát én vezetem, és ha valami gondja van, jelezze az igazgatóságnak, és csakis az igazgatósági tanácsnak. Bár, ennek ellenére is elgondolkozom, milyen célok is vezetnek – váltok át magázóra.

Összehúzza a szemöldökét.

– Ez meg mit jelentsen?

– Ha ennyire elégedetlen, akkor miért dolgozik még itt?
– Hogy mi?
– Milliányi más cég van, ahová mehetne, de ön ragaszkodik ahhoz, hogy itt maradjon, és belekössön minden apróságba. Nem fogok hazudni, ez igencsak furcsa.

– Hogy merészeli!

– Szerintem nem szabadna elfelejtenie, hogy mindenki pótolható. Bármelyik pillanatban boldogan fogadnám a felmondását. Az ördögbe, még bónusszal is jutalmaznám, ha elmenne!

A csípőjére teszi a kezét.

– Írásos jelentést szeretnék a gyakornoki programokról, amiket elvett a londoni irodától, mellette az okokkal, hogy miért is történt. A kifogásai egyszerűen nem elég jók, és én magam fogom ezt előterjeszteni az igazgatóságnak.

Hát, persze, hogy így fog tenni. Ettől csak még jobban burjánzik bennem a düh.

– És ne forgassa a szemét! – horkan fel.

– Kathryn, szerintem retinatranszplantációra lesz lassan szükségem, annyit forogtatóm a szememet miattad – tegezem le újra.

– Hát, ezzel nincs egyedül!

Egymásra bámulunk. Fogalmam sincs, hogy valaha is gyűlöltem volna már valakit annyira, mint őt.

Kopogás hallatszik az ajtón.

– Szabad! – kiáltja.

Christopher lép be az irodába, ahogy azt előre sejtettem. Mindig megszakítja a hivatalos beszélgetéseinket Kathrynnel, még mielőtt kitörhetne a vulkán.

– Elliot, átjönnél hozzám? – kérdezi, és Kathryn felé biccent. – Jó reggelt, Kathryn!

– Még nem végeztünk, Christopher, szóval muszáj lesz várnod egy kicsit.

– Dehogynem végeztünk – fordulok el. – Ha lenne bármi más panaszod, és egyértelmű, hogy lesz, akkor fordulj a HR-hez!

– Azt nem fogom megtenni! – csattan fel újra. – Ön az igazgató, és bármilyen gondom van, önhöz fordulok. Ne vesztesse a drága időmet, Mr. Miles. Boldogan fogom az igazgatóság felé jelezni a szakmaiatlanságokat, és hát abból van elég. A gyakornoki programomat akarom Londonban, mégpedig azonnal!

– Az bizonyos, hogy nem fog megtörténni.

Megigazgatja a papírokat az asztalán.

– Rendben, akkor találkozunk kedden, jövő héten.

Az igazgatósági ülésen.

Ránézek, és újra hallom a pulzusomat a fülemben.

Kibaszott ribanc.

– Á... Elliot – fordul felém Christopher. – Mennünk kell!

Összeszorítom az állkapcsomat, ahogy felé bámulok.

– Csak mondj egy összeget, mennyi kell, hogy felmondj!

– Menjen a fenébe!

– Egész egyszerűen nem vagyok hajlandó hallgatni az apró-cseprő szarságaidat minden egyes alkalommal, ahogy beszéltek a saját irodámba.

– Akkor ne hozzon hülye döntéseket!

Egymás szemébe nézünk.

– Viszlát, Mr. Miles! Csak csukja be az ajtót kifelé menet!

– mosolyog felém édesen. – Találkozunk az igazgatótanácsi ülésen!

Élesen beszívom a levegőt, és próbálom összeszedni magam.

– Elliot – szólal meg újra Christopher. – Erre megyünk!

Kirohanok az irodájából a lift felé. Christopher a sarkamban van, és becsukja az ajtót mögöttünk.

– Bassza meg, egyszerűen nem bírom elviselni ezt a nőt – mondom mérgesen.

– Ha ettől jobban érzed magad – vigyorodik el –, ő még ennél is jobban utál téged.

Egy éles rántással kilazítom a nyakkendőmet.

– Túl korán van még egy whiskyhez? – kérdezem.

Christopher az órájára néz.
– Kilenc óra tizenöt.
Kifújom a levegőt, hátha az segít.
– Ki nem szarja le?

1. fejezet

Kate

Bedobom az ebédet a táskámba, és a kulcsomat keresem.

– Elmegyek – mondom Rebeccának.

Beck kidugja a fejét a fürdőszoba ajtaján, fehér törölközőbe csavarta a testét, és egy másikat a fejére tekert.

– Csak ne érij haza túl későn ma este! Nem akarom, hogy kínos és furcsa legyen a helyzet, amikor ideér.

– Oké, oké!

– Komolyan mondom! Azt akarom, hogy jól érezze magát, és jó lenne, ha mind a ketten itt lennének, amikor berendezkedik.

A szememet forgatom, és továbbra is a kulcsomat keresem. Hol a fenében van?

– Honnan a francból gondolod, hogy tényleg azt szeretné, hogy mind a ketten itt lebzseljünk, miközben berendezkedik?

– Csak szuper lenne, ha jó első benyomást tennék rá.

– Oké, értem. – Megtalálom a kulcsomat a kis kosárban, a dohányzóasztalon.

– Ma megszerzem ebédszünetben a netball mezeinket – szól utánam.

Elvagyorodok. Isten segítsen meg, ezen a héten kezdünk el beltéri netballt játszani. Az első versenysportom középsuli óta.

– Alig várom! – szólalok meg. – Remélem, fel vannak szerelve defibrillátorral. Annyira nem vagyok formában, hogy lehet szívvrohamom lesz az első edzésen.

Rebecca felnevet, és letekeri a törölközőt a fejéről.

– Van edzőterem a munkahelyeden, miért nem használod?

Az ajtó felé indulok.

– Tudom! Nem kellene ennyire lustának lennem.

– Szerinted főznöm kéne valamit ma este Danielnek? – kérdezi.

– Miért töröd magad ennyire, hogy rendes legyél velem? – ráncolom a homlokom.

– Nem töröm magam.

– Tetszik, vagy ilyesmi? – nyitom tágira a szemem. – Az előző lakótársunk miatt egyáltalán nem törted magad így.

– Ja, azért nem, mert kiakasztó volt a csaj, de Daniel új a városban, ma érkezik, nem ismer senkit, és megsajnáltam.

– Stylist. Biztos vagyok benne, hogy van elég furcsa barátja, akikkel lóghat – motyogom szárazon.

– Kijavítanálak: most végzett a divatsuliban, és Londonba költözött, hogy stylist legyen. Nagyon más.

A szememet forgatom.

– Mindegy is, este találkozunk!

Elindulok lefelé a lépcsőn, három forduló után már az utcán találok magam, és az állomás felé tartok. Csak három megálló a Central Line, de akkor is túl sokat kellene sétálnom.

Az állomáson ácsorgok, a vonatom pedig pontosan időben érkezik. Felszállok és leülök.

Ráébredek, hogy a napom legfurcsább húsz perce a vonatozás. Olyan, mint egy időalagút. Leülök, körbenézek, és a következő pillanatban már ott is vagyok. Bizonyára katatón állapotba kerülök, fogalmam sincs, hová lesz ilyenkor az idő. Minden egyes nap elveszítek húsz percet az életemből, és fogalmam sincs, miben merültem el.

Leszállok a vonatról, és az iroda felé indulok. London központjában dolgozom, ahol egy apró kávézó található a Miles Media épületével szemben. Mindig tele van rohanó emberekkel, akik a munkába sietnek.

– Hahó, szépségem! – üdvözlök Mike.

– Helló! – mosolygok rá boldogan. Mike baristaként dolgozik itt, és néhány éve belém esett. Édes és aranyos, de sajnos semmi sem mozgat meg benne igazán.

Szar, mert tényleg nagyon kedves srác. Ha bárkiről is elmondható, hogy passzolna hozzám, ő biztosan. Bár kiválaszthatnám,

kihez is vonzódok, akkor minden sokkal egyszerűbb lenne az életben.

– A szokásosat? – kérdezi.

Leülök az ablak mellé.

– Igen, köszönöm. – Körbenézek.

Mike elkészíti a kávémat, közelebb jön, és leül mellém.

– Mi a helyzet? – kérdezi.

– Semmi extra. – Az ujjaim közé fogom a kávémat, a gőz a plafon felé száll, és ráfújok. – Azon gondolkozom, hogy a munkahelyemen kéne edzenem.

– Komolyan? – Mike az épület felé néz az út másik oldalán. – Van bent edzőterem?

– Egy elég nagy a tizennegyedik emeleten.

– Ki gondolta volna? Fizetned kell érte?

– Nem, a dolgozóknak ingyenes. – Belekortyolok a kávéba.

Mike felnevet, és úgy tesz, mintha az asztalt törölgetné.

– Csatlakozhatok hozzád? – kacsint felém.

– Sajnos csak munkavállalók mehetnek be, és más edzőteremre meg nem akarok pénzt kidobni.

Mike a szemét forgatja.

Együtt nézzük, ahogy egy fekete Bentley leáll a Miles Media épülete előtt. A sofőr kiszáll, és kinyitja a hátsó ajtót, ahonnan Elliot Miles száll ki. Mint valami reggeli látványosság, amit minden nap megbámulhatok. A szemem végigsiklik a férfin, akit megvetek. Aznap sötétkék hajszálcsíkos öltönyt visel fehér inggel, a haját *épp most dugtam* stílusú tökéletességbe rendezi. Figyelem, ahogy egy kézzel begombolja a kabátját, a másikkal pedig megragadja a táskáját. A háta olyan egyenes, mintha karót nyelt volna, a lépései felsőbbrendűséget sugároznak.

Két lábon járó arrogancia.

A kávémba kortyolok, ahogy figyelem őt. Dühös leszek attól, hogy mennyire jóképű.

Ki vagyok attól, hogy minden nő elalél tőle, és bámulják, akárhová is megy. Attól meg végképp eldobom az agyam, hogy ő ezzel mennyire tisztában van.

Bár sose vallanám be, olvasom a pletykaújságokat és a bulvárt. Látom, milyen menő bulikra jár, és kikkel is randizik.

Sokkal többet tudok róla, mint azt be akarnám vallani.

Mármint egyértelmű, hogy egy csomó mindent tudok róla, hiszen hét teljes éve dolgozok ennek a gyűlölt férfinak.

Figyelem, ahogy mosolyogva mond valamit a sofőrjének, majd besétál a Miles Media épületébe, ahol az emberek mind felé fordulnak. A szőr felemelkedik a tarkómon.

Elliot Miles, a gazdag faszfejek megtestesült példánya... kiakasztó.

Csak három óra van, és már pittyen is az e-mail.
Megnyitom.

Elliot Miles

CEO Miles Media UK.

Kathryn!

Véglegesítetted már a követési jelentést?

Seggfej.

Összeszorítom a fogamat, és bepötyögöm a választ.

Szép napot, Mr. Miles!

Mindig nagy örömmel fogadom az ilyen jellegű üzeneteit az ilyen szép délutánokon.

A modora most is kifogástalan.

A jelentésem határideje a következő hét keddeje, akkorra elkészítem.

Talán, ha megfelelő számú dolgozónk lenne, fel tudnánk érni az irreális elvárásokhoz.

További szép napot!

Tisztelettel,

Kathryn

Elvigyorodok, ahogy rányomok a küldés gombra. A szarkasztikus ribi megjátszása Elliot Miles felé a kedvenc hobbim. Azonnal érkezik a válasz.

Szép napot, Kathryn!

Ahogy mindig, most sem értékelem
a drámaiságodat.

Nem azt kérdeztem, mikor kapom meg a jelentést,
hanem azt, hogy elkészítetted-e már.

Kérlek, figyelj a részletekre, mert nem akarom
folyamatosan ismételtetni magamat.

Készen vagy vele, vagy sem?

Mélyen beszívom a levegőt. Ez a férfi komolyan az örületbe kerget. Bepötyögöm a válaszomat, meglep, hogy nem török el az ujjam, pedig olyan erősen verem a billentyűzetem.

Mr. Miles!

Természetesen már készen van a jelentés.

Én mindig készen állok arra, ha bármilyen
inkonzisztencia merülne fel a dátumok és az
időpontok között.

Szerencsére egyikünk legalább professzionálisan
végzi a munkáját.

Az üzenet mellé csatoltam a jelentést.

Ha bármi gondja lenne az értelmezésével, örömmel
szakítok időt a bokros teendőim mellett, hogy
elmagyarázzak mindent az igazgatótanácsi ülés
előtt.

Vigyorogva tovább pötyögök, és elképzelem, ahogy füst száll fel a füléből, miközben az üzenetemet olvassa.

Legyen csodálatos délutánja, mindig öröm önnel
beszélgetni!

Kathryn Landon

Belekortyolok a teámba, és előnt az elégedettség. Újra felugrik
egy e-mail.

Miss Landon!

Köszönöm.

Legyen biztonságos utad hazafelé ma délután,
semmiképp sem akarom, hogy elüssön egy busz,
vagy ilyesmi!

Vigyorgok magamban. *Szemét disznó...* szeretnéd, mi?

Felállok, és Rebeccát figyelem, aki úgy rohangál a lakásban,
mint egy fejét vesztett csirke: Daniel bármelyik pillanatban meg-
érkezhet. És ó, istenem, Rebecca tényleg fel van ajzva.

– Ne ácsorogj ott! – csattan fel.

– Mit szeretnél, mit csinálják? – körbenézek a kifogástalan
lakáson. – Szó szerint, semmi takarítanivaló nem maradt. Miért
vagy ennyire megkergülve miatta? – kérdezem. – Túljesen rá vagy
kattanva, hogy le kell nyugöznünk. Annak, hogy rohadtul helyes,
semmi köze nincs ehhez, ugye?

– Ne hülyéskedj! – csattan fel újra. – Van pasim, nem emlék-
szel?

– Én tudom, de te is?

– Fogd már be! – puffog.

A csengő megszólal, mi pedig egymás szemébe nézünk.

– Itt is van – suttogja.

– Hát – mutatok a bejárat felé –, akkor menj, és engedd be!
Rebecca szinte rohan az ajtóhoz, és gyorsan kitarja.

– Helló! – mosolyodik el, én pedig megpróbálom visszafogni magam, nehogy forgassam a szemem.

– Helló! – mosolyog mindkettőnkre az új fiú. Két nagy bőröndöt hozott magával. Szőke és magas, be kell vallanom, tényleg nagyon helyes. Nem emlékeztem rá, hogy ennyire jól nézett volna ki, amikor először jött, hogy megnézze a lakást. Nem csoda, hogy Beck így töri magát, hogy lenyűgözze.

– Hadd segítsék! – mondom.

Beck kinéz az utcára.

– Van más cuccod, amihez segítség kell?

– Köszí, van még két bőrönd a kocsimban, de felhozom azokat is.

– Emlékszel Kate-re? – mutat felém, mire Daniel végigmér.

– Hát persze. Örülök, hogy újra találkozunk, Kate!

Szégyellős mosolyt villantok felé; mindig annyira furcsán viselkedem a társas helyzetekben. Amíg rendesen meg nem ismerek valakit, egyáltalán nem vagyok barátságos. Nem így akarom persze, a szégyenlősség kész átok.

– Ez lesz a te hálósobád. – Rebecca azonnal belehelyezkedik az idegenvezető szerepébe, átvezeti a folyosón a szobája felé. – Ez az én hálóm, Kate-é pedig az emeleten van – folytatja.

Követem őket, ahogy körbevezeti a lakásban. A tekintetem le- és felsiklik Danielen: fekete nadrágot visel, fekete kötött pulcsit és hegyes orrú cipőt. Ezt megkoronázta még egy sötétzöld tavaszi kabáttal is. A ruhái drágának és trendinek hatnak, ez aláírja, hogy stylist.

– Mikor állsz munkába? – kérdezem, igyekezve beszélgetést kezdeményezni.

– Ezen a héten négy kliensem van, és találnom kell még vagy ötvenet, amilyen gyorsan csak lehet – mondja, én meg csak mosolygok. – De komolyan. Jövő héten kezdek a Harrodsnál, én leszek az egyik fizetett vásárlójuk.

Ó, micsoda pokolbéli munka. A vásárlás az én megtestesült rémálmom. Nem tudom, mit mondjak, ettől hülyén érzem magam, és előregörnyedek.

– Még sosem találkoztam személyi vásárlóval ezelőtt.

– Nincs belőlünk annyira sok – mosolyodik el.

Elveszem a bőröndjét, és lenézek rá: Louis Vuitton. Jézusom... Ez a táska többet érhet, mint az autóm. Daniel eltűnik egy pillanatra az utcán, meglesem; fekete, új Audi-modellje van. Mi a szarért akarná megosztani a lakását két másik emberrel, ha ennyire drága cuccai vannak?

Ennyire nem akar egyedül élni?

Nekem az tutira nem lenne gond.

Megragadja a két másik táskát is a kocsiban, ezek is szépséges fekete bőrből készültek, én meg gyanakvóan figyelem őt, ahogy felsétál a lépcsőn. Bár olyan jó ízlésem lenne, mint neki! Én akkor se tudnám, mit vegyek, ha lenne pénzem.

Daniel betolja a bőröndöket a hálójába, majd kettőnkre néz, és csipőre teszi a kezét.

– Kérlek, mondjátok, hogy nincs ma estére programotok! Nincs jobb módja, hogy jobban megismerjük egymást, mint hogy beüljünk inni valahová!

Rebecca szeme majdnem kipattan a koponyájából izgalmában.

– Ez istenien hangzik! – Rám pillant. – Ugye, Kate?

Nem igazán.

– Természetesen – erőltetek az arcomra egy félmosolyt.

– Mehetünk is? – kérdezi.

– Most? – húzom össze a szemöldököm. – Nem akarsz előbb pakolni?

– Nem, teljesen jó ez így. Holnap bőven lesz rá elég idő, és jövő hétig amúgy sincs semmi dolgom, legalább ezzel elleszek.

Egy órával később egy étterem bárjában ülünk, és erősen markolászom a bort a kezemben.

– Szóval? – nézeget bennünket Daniel. – Mi a helyzet veletek? Egyedülállók vagytok, vagy jártok valakivel?

– Hát – mosolyodik el Rebecca. – Nekem van pasim, Brett. Kathryn meg kábé tiszteletbeli tagja egy zárdának.

– Nem is igaz, csak nagyon válogatós vagyok – nevetek fel. Daniel cukin rám kacsint.

– Azzal nincs is semmi gond. Én is eléggé válogatós vagyok.

– És veled mi a helyzet? – kérdezi Rebecca.

– Hát... – Daniel megtorpan egy pillanatra, hogy megkeresse a megfelelő szót. – Én... – Újra megáll.

– Meleg vagy? – kérdezem.

– Ahhoz túlzottan szeretem a nőket, hogy teljes mértékben melegnek címkézzem magam – nevet fel.

– Akkor... – Rebecca összehúzza a szemöldökét, ahogy próbálja kibogozni a kijelentését.

– Akkor biszexuális vagy?

Daniel összehúzza a száját gondolkozás közben.

– Nem mondanám, hogy biszexuális lennék. Leginkább a nőkhöz vonzódok, de mostanság... – elcsuklik a hangja.

– Mi az? – kérdezem kíváncsian.

– Pár évvel ezelőtt buliztam pár sráccal Ibizán, akiket nem ismertem annyira. Az egyikük meleg volt.

– Hányan voltatok? – kérdezem.

– Összesen négyen.

– Akkor hárman heterók voltatok?

Daniel biccent.

– Talán a nap tette, talán az alkohol vagy a kokain, nem tudom, de valami történt, kissé beálltunk, és az egész hétvégét az ágyban töltöttük, és most van némi fétisem a férfiak felé is.

Rebecca álmodozóan tekint Danielre, mintha ez lett volna a legmenőbb történet, amit valaha hallott. Szinte hallottam, hogyan forognak a kerekek az agyában, miközben azon gondolkodik, mennyire szabados is ez a srác.

Belekortyolok az italomba, és be kell vallanom, hogy engem is lenyűgöz a sztorija.

– Milyen érzés volt először szexelni pasival?

– Jó, kissé rosszfiús – húzza fel a vállát. – Szerintem ez tetszett benne a legjobban. Úgy éreztem, mintha valami bűnös dolgot követnék el, amit nem kellene, de valahogy mégis természetesnek hatott. Nem tudom, mennyi ideig akarom ezt csinálni, talán nem örökre, lehet többé nem is. De amikor belekerülök, sose bánom meg, nem tűnik rossznak. Ha értitek, mire célzok.

– Hány... – Rebecca azonnal elharapja a kérdését.

– Kérdezhetsz bármit! – mondja Daniel.

– Hány férfival voltál már?

Daniel összehúzza a szemét.

– Nem túl sokkal... Azt mondanám, több mint tízzel, de kevesebb, mint hússzal.

– Jézusom. – A szemöldököm magasra hág.

– Miért nézel így? – mosolyodik el Daniel.

– Hát, azt mondtad, nem feküdtél le sok pasival. Ha ez kevés, akkor mi a sok? Mármint... akkor mi a helyzet a nőekkel?

Daniel felnevet.

– Az megszámlálhatatlanul sok, attól tartok. Nagyon sok szép emberrel találkozom az iparban, a csábítás nagyobb, mint aminek ellene lehetne állni.

A csalódottság belém vág, a szalvétát tépegetem, majd undoromban ledobom az asztalra.

– Bár egy kicsit olyan lehetnék, mint te – sóhajtok fel.

– Hogy értve?

– Hát, tudod... felszabadult és menő... – Megtorpanok, keresem a megfelelő szavakat. – Talán... szabadabb?

– Nem érzed magad szabadnak? – komorodik el az arca.

Ó, istenem! Miért mondtam ezt egyáltalán? Nem akartam drámakirálynőnek hangzani.

– Úgy értem... azt hiszem, szeretném kipróbálni, milyen lehet a helyedben lenni. Mármint, lefeküdni bárkivel, akivel csak egy kicsit szórakozni szeretnék.

– Nem szoktál szórakozásból szexelni? – húzza össze a szemöldökét.

Ez az egész kezd rossz irányt venni.

– Hát... régebben előfordult. De azt hiszem, ahogy idősebb lettem, kiestem a gyakorlatból.

– Hány éves vagy? – kérdezi.

– Huszonhét. Volt néhány pasim a gimiben és a fősulin, aztán egy hosszabb kapcsolatom. Pár évvel a szüleim halála után szakítottunk.

– Meghaltak a szüleid?

Belekortyolok az italomban: egyáltalán, hogy a fenébe jutotunk ide?

Miért mondtam ezt el?

– Egy frontális ütközésben haltak meg – meséli Rebecca helyettem, mert tudja, mennyire utálom kimondani ezeket a szavakat.

Daniel felém fordul.

– Anya a helyszínen meghalt, apa pedig a kórházba szállítás közben. A másik kocsiiban ülő sofőrnek szívrohama volt, ezért áttért a másik sávba. – Érzem, ahogy előnti a mellkasomat a forróság, és belenézek Rebecca kedves szemébe, aki lágyan rám mosolyog, és megfogja a kezemet az asztalon át. Épp akkor költöztünk össze a fősulin, amikor meghaltak a szüleim. Ő volt a legfőbb támogatóm, csodás barát, akivel annyi magányos, szomorú éjszakát osztottam meg.

– Nagyon sajnálom – suttogja Daniel. – Van más családtagod is?

– Igen – mosolyodok el. – Van egy csodás bátyám, Brad és egy húgom, aki... – elharapom a szót.

– Aki? – kérdezi Daniel.

– Aki egy örült ribanc – csattan fel Rebecca. – Egyszerűen felfoghatatlan, hogyan lehetnek ezek a lányok rokonok. Nincs bennük semmi közös. Ég és föld.

Daniel elmosolyodik meglepetésében, és kettőnk között változtatja a tekintetét.

– Miért? Ő milyen?

– Gyönyörű – kortyolok bele az italomba.

– Beképzelt és gonosz – szólal meg Rebecca, én meg szomorúan mosolygok.

– Nem annyira rémes. Azt hiszem, őt érintette legrosszabbul a szüleink halála, és mintha ez pillanatok alatt megváltoztatta volna a személyiségét. Brad és én egymásba kapaszkodtunk, de ő csak egyedül akart lenni. Nem ugyanúgy kezelte a gyászt, mint mi.

– Nem is szoktatok találkozni? – kérdezi Daniel.

– De, szoktunk – felelem. – De általában felkavar és ki vagyok bukva, miután elmegy. Tudod, milyen az, amikor találkozol va-

lakivel, aki kiszippantja belőled az életet is? Odáig van a pénzért, a hírnévért, imádja a dizájner táskákat, meg csodás pasijai vannak... És én úgy érzem... – Szünetet tartok, hogy jobban ki tudjam fejteni magam. – Úgy érzem, mintha ezekkel szeretné pótolni a szüleinket... ezekkel a tárgyakkal.

– Te nem szereted a dizájner dolgokat?

– Nem tudom – húzom fel a vállamat. – Mindenki szereti a szép dolgokat, nem? Csak nekem nem ez áll az első helyen.

– Kate elég jól bánik a pénzzel – szakít félbe Rebecca.

– Így mondják szépen a zsugorit – nevet fel Daniel, és felém pillant. – Zsugori vagy, Kate?

– Nem vagyok!

– Dehogynem! – horkan fel Rebecca. – Sosem költ magára, mindig félretesz a rosszabb napokra. Ugyanazt a tíz ruhát viseli, és elrejtőzik a vastag szemüvege mögött.

– Ez ahhoz kell, hogy lássak, Rebecca! – jelentem ki idegesen. – Csak nem látom az értelmét, hogy mi a fenéért költsek egy vagyont ruhára, és öltözzek ki szépen minden egyes alkalommal.

– London belvárosában dolgozol a legszexibb pasikkal karöltve, de túlzottan le vagy kötve ahhoz, hogy menő ruhákat vegyél magadnak, és rendesen bevonzd őket?

Undorodva forgatom a szememet.

– Hidd el, senki sincs a munkahelyemen, akit érdemes lenne lenyűgözni.

Daniel tekintete továbbra is rajtam ragad, és valami furcsa csilpan fel a szemében, ahogy összekocintja a borospoharát az enyémmel.

– Mi az? – kérdezem.

– Azt hiszem, most találtam meg az új projektemet.

Négy órával és három üveg borral később, Stevie Nicks hangjával a háttérben, Daniel megszólal:

– Akkor meg mit fogok írni? – nevet fel.

A kanapén ülünk, és még mindig hülyeségekről beszélgetünk, miközben a számítógépen egy randiapp ismerkedős szövegét

töltjük ki Danielnek. Úgy fest, ez kötelező, ha valaki új városba költözik.

Ki tudja?

A kérdés a következő:

Mit is keresel?

– Hm... ez a legnehezebb. – Daniel mélyen beszívja a levegőt, próbál az alkohol ködén át is tisztán gondolkodni.

– Ó, én tudom! Írd ezt! – mondja Rebecca a mély, seggrészeg hangján. – Punci vagy farok, alacsony vagy magas, gyantázott vagy burjánzó, de lehetőleg szexi.

– Szóval... – mutatok Daniel felé a borospoharral. – Neked aztán minden jó.

– Dióhéjban – válaszol Daniel, miközben bepötyög valamit. – A lehetőleg kihagynám.

Felnevetek, ahogy hátradőlök. A szoba kezd forogni körülöttem.

– Lefekszem – sóhajtok. – Holnap dolgoznom kell.

– Ne siess annyira! – mondja Daniel. – A tiéd a következő profil.

– Én aztán fel nem megyek semmilyen randioldalra, csak hogy tudd – hablatyolom. – Egyetlen férfi sincs a földön, aki egy üzenettel képes lenne lenyűgözni. Emellett túlzottan be vagyok ehhez állva.

– Bizony! – biztat.

– Most semmiképp! Ez nem a megfelelő időzítés.

Daniel dühösen pötyög.

– Nem tudtad, hogy ezeket a dolgokat részegen kell kitölteni? És nincs jobb alkalom a mostaninál?

– Mi van, ha valaki rájön, hogy én vagyok? – kérdezem elborzadva. – Sose vakarom le magamról.

– Senki se foglalkozik a randiappokkal, mindenki ezt csinálja – horkan fel Rebecca, mintha teljesen értetlen lennék. – Akkor ne használd a valódi nevedet!

– Az nem lenne fura? – kérdezem. – Mármint, hazudnék a nevről, és amikor randizunk, akkor kéne elmondanom, hogy hívnak valójában, és emellé, hogy egy hazug disznó is vagyok.

– Hát, nem kell azonnal elmondanod – mondja Daniel pötyögve. – Addig tartsd meg az álnevedet, amíg nem vagy biztos abban, hogy tetszik, és ekkor elárulhatod az igazi nevedet.

Belemosolygok a borospohárba, és figyelem, ahogy Rebecca végignézi a profilomat.

Daniel vicces.

A kezembe nyomja a laptopot.

– Töltsd ki te a többit!

– Hogy mi?

– Kitöltöttem neked, de válaszolj a következő kérdésre!

– Hogy mi?

– Megcsináltuk a profilodat – közli Rebecca. – Csak engedd el magad, na!

Név	Pinkie Leroo
Magasság	70 centi
Súly	Pont jó
Külső	Szépséges
Hobbi	Edzőterem, edzés, nevetés
Kedvenc időtöltés	Éttermek és szex
Állás	IT-elemző
Hajszín	Homokszőke
Szem	Barna
Bőrszín	Oliva

Mit is keresel?

– Pinkie Leroo? – horkanok fel. – Hát az meg mi?

– Te vagy.

– Hogy mi? – nevetek fel. – Ennél jobb álnévvel nem tudtál volna előállni? Úgy hangzik, mint egy olcsó üveg bor.

– A férfiak imádják az ilyen szarságot – mondja Daniel.

– Komolyan? – olvasom át újra a megadott részleteket. – Én azt gondoltam, hogy hazudunk ezen a cuccon.

– Hát hazudunk is.

– Hát, tényleg szeretek étterembe járni és szexelni – húzom fel a vállam.

– És mi a helyzet a teremmel és az edzéssel? – húzza fel Rebecca türelmetlenül a szemöldökét.

– Ez az egész nevetséges. – Lecsapom a gépem fedelét, és felálllok. – Megyek aludni. – Felpipiskedek, és megpuszilom Daniel arcát. – Jó éjt, rosszfiú!

– Jó éjt! És töltsd ki a profilt! Reggel csekkolni fogom!

A szememet forgatom, ahogy elindulok felfelé a lépcsőn.

– Te inkább csak a saját profilodon törd a fejed, vagy azon, hogy mennyire könnyen le lehet nyugözni téged – szólok vissza. – Ezen dolgoznod kéne! Kissé emeld meg a színvonalat!

– Addig ne mondj ilyet, amíg nem próbáltad! – szól vissza.

– Jaj – húzza össze Rebecca a szemét. – Én sosem lennék képes egy nővel... kibaszottul sose. Valahogy nagyon... az arcodban van minden orális szex közben... szó szerint!

Elképzelem magam előtt a dolgot, és felnevetek.

– Hagyd abba! – szólok vissza.

Fél órával később az ágyban fekszem egy törölközőbe csavarva zuhanyzás után, és elgondolkozom Daniel és Rebecca szavain, és főleg azon, amit én mondtam: *bár olyan lehetnék, mint te*. Kit akarok átverni? Szabad vagyok.

Fogalmam sincs, egyáltalán honnan veszem, hogy meg van kötve a kezem. A férfiak azok, akik mindig előre tudják, hogy mit akarnak. Általában a következő Barbie-t keresik.

Végigolvasom a profilt, amit a barátaim csináltak, és elmosolyodok, ahogy ötletelni kezdek. Be fogom bizonyítani, mennyire sekélyesek és megbízhatatlanok a férfiak.

Felnyitom a laptopomat, visszamegyek a profilra, és kicserélem a válaszokat.

Név	Pinkie Leroo
Magasság	Épp jó
Súly	Szép arc
Külső	Átlag alatti
Hobbi	A tizenkét macskámmal játszom
Kedvenc időtöltés	Hajmosás
Állás	Állatkitömés
Hajszín	Rózsaszín – a nevemből kiindulva (szemfogatást képzelj)
Szem	Csillogós
Bőrszín	Tésztafehér

Visszanavigálok a netre, és keresek egy képet egy hatalmas macskáról kiugró szemmel. A legcsúnyább példány, amit életemben láttam.

– Gyere csak, cica! – mosolygok, és feltöltöm profilképnek. Majd újra elolvasom a kérdést:

Mit is keresel?

Mélyen beszívom a levegőt, ahogy elgondolkozom. Olyasmit írnék, amiről tudom, hogy senkit sem érdekel. Összehúrom a számat, és elgondolkozom a szavakon.

Olyasvalakit keresek, aki egyszínű, de nem egy méret. Földhöz ragadt, mégis könnyedén repül.
A napfényben áll, nem az esőben.
Nem bánt, és nem érez fájdalmat.

Elmosolyodok, és feltöltöm.

Ez mindenkit el fog üldözni, senki se fog írni erre semmit.

Csütörtök van, és ez eddig a legjobb hetem már nagyon régóta. Daniel csodás, minden este elmegyünk vacsorázni, mert ő aztán nem szeret otthon enni.

Pezsgőre vágyunk, de csak sörre van pénzünk.

Bejelenti, hogy most már hivatalosan is legjobb barátok vagyunk, főleg, hogy neki nincs senkije a városban. Még arra is megkért, hogy menjek el vele egy eseményre, ahová meghívták. A randipartnerként csatlakozom hozzá, de ilyesmiről szó sincs.

Bár az a helyzet, hogy be kell vallanom, nagyon jól érzem magam vele.

És meglepő, de... senki sem írt rám a randioldalon!

Ahogy azt előre sejtettem.

Elmosolyodok, ahogy magamra húzom a netball mezemet.

A fürdőben vagyok az irodában, épp végeztem a napi munkával, és hat harmincra megyek netballozni, de már nincs elég időm rá, hogy hazamenjek, és vissza is érjek a városba.

Lehúzom a vállamon, és összerezzenek, ahogy végignézek magamon.

– Ó, basszus – suttogom. – Ez valami rémes.

Rásimul a bőrömrre, élénkpiros, és úgy tapad a testemre, mint ha odaragasztózták volna, emellett még extrán rövid is.

Kisétálok a tükör elé, hogy meglessem magam. Úgy festek, mint egy netball játékos valami beteges pornóból.

Nem tudom, hogy sírjak vagy nevessek.

– Jó ég, ki választotta ezt a mezt? – sóhajtok fel, és megigazítom a mellem. – Ez valami ocsmány.

Felhúzom a vállamat, és magasra copfozom a hajamat, majd visszamegyek az irodába. Túl korán van még, hogy elinduljak, szóval befejezek még pár munkát, amíg várakozom.

Lenézek az órára. Jameson és Tristan már itt vannak, lementek a földszintre Christopherrel. Csak be kell fejeznem ezt a pár jelentést, aztán indulunk is. A Miles Media londoni szekcióját vezetni – ami az egyik legnagyobb médiaóriás cég a világon – egyértelműen embert próbáló és nyomorúságos tud lenni. Az, hogy én vagyok a főnök, végtelen mennyiségű felelősséggel jár.

A testvérem Jameson az Egyesült Államok részlegének CEO-ja, én pedig az Egyesült Királyságért és Németországért vagyok felelős. Közösen osztozunk Franciaországon. Stresszes munka, de nagyon élvezem.

Már órák óta eltűntek, mi a fenét csinálnak?

Benyomom a biztonsági kamerát, hogy megnézzem, a közelben járnak-e, mire felugrik előttem a képkollázs. Végiglésem őket, és meglátom, hogy az első emeleten vannak, épp ki akarom nagyítani, amikor valami élénk villan a szemem elé a képernyő bal sarkán.

Mi a fene?

Rákattintok a képre, hogy jobban megnézhessem.

Egy nő magasra kötött copffal, élénkvrös, Lycra sportruhában... ami mindenhol a testére tapad, és egy apró, fodros szoknyában végződik... Hm?

Háttal áll a kamerának, és a fénymásolót bővíli.

A képernyőt bámulom, és elgondolkozom, honnan is van ez a felvétel. Mintha... a fénymásológépjében lenne. Nem tudom, ki is lehet ő, takarító vagy ilyesmi? De egy takarító nem fénymásolna.

Összezavar a helyzet.

Bekapcsolom a kamera hangját, és zenét hallok, meg egy férfihangot.

– *Szép estét, Dave Discóját hallgatjátok!*

A rádió megy a háttérben.

– *Ma én foglak szórakoztatni titeket, táncos lábúak! Készen álltok, hogy a legjobb diszkózenékre bulizzunk?* – folytatja.

A zene ismerős és fülbemászó, de nem tudom pontosan, mi az.

A nő a rövid Lycrában ütemre rázza a hátsóját. Kétszer egyik oldalra rázza, aztán a másikra.

Hmmm, érdekes.

Az asztalra hajlok. Nekinyomom a mutatóujjamat a homlokomnak, miközben tovább figyelem, ahogy a Ring My Bell-re ropja.

Konkrétan táncol fénymásolás közben, én meg vigyorgok. Végigmérem a hosszú lábát, ami izmos és kidolgozott. A dereka vékony és a csípője vonala még jobban kiugrik, ahogy oldalra sasszézik.

Hmm...

Az ujjamat végighúzom a számon, és hátradőlök, teljesen eltereli a figyelmemet a feszes segge a piros ruhában.

Annyira vidáman ugrál a ritmusra... Úgy táncol, mintha senki se látná. Csak én, és ez...

Leejti az egyik papírt, és egyenes lábbal hajol le, hogy felvegye. Így még jobban megnézhetem a feszes seggét az apró Lycrában.

A farkam megrándul a nadrágomban, és a szemöldököm magasra emelkedik, ahogy előrehajolok a helyemen. Az érdeklődésem egyértelműen az egekben szökött.

A csípőjét mozgatja, bennem meg hullámoz az izgalom. A pulzusom a fülemben lüktet. Ahogy táncol és mozog...

Kibaszottul szexi.

A farkam sátrat ver a nadrágomban, és mélyen beszívom a levegőt. Nem is emlékszem, mikor volt utoljára olyan, hogy egy nő ennyire felizgatott volna csupán a látványával.

Leejt még egy papírt, és lefelé kígyózik, hogy felvegye, így újra megleshetem az izmos lábát és a fenekét. Mélyen beszívom a levegőt, ahogy feláll, és a testem elképzeli, milyen érzés lehet... gyorsan megigazítom a farkamat a nadrágomban.

Fincsi.

A kamera felé fordul, most először meglátom az arcát. Hátrahőkölök a képernyőtől.

Mi a szar?

Kathryn az.

– Készen vagy? – hangzik fel Tristan hangja mögöttem.

Azonnal kinyomom a kamerát, és összerendezem a papírokat az asztalomon, de fel vagyok dúlva.

– Találkozzunk odalent! – motyogom. – Még egy dolgot el kell intéznom.

– Oké, csak ne tartson sokáig, rendben? – mondja Jameson.

Hallom, ahogy lemennek a lifttel, de én továbbra is döbentem bámulom a képernyőt.

Nem.

Az nem lehet.

Kathryn egyáltalán nem szexi, soha nem is volt. Észrevettem volna, ha így lenne.

A farkam lüktet, figyelmet akar, és büntudatosan az ajtóra nézek, hogy megbizonyosodjak, a bátyáim elmentek.

Csak még egy apró pillantás... Semmi gond nem lehet belőle.

Lehetséges, hogy nem is ő az.

Újra megnyitom a képernyőt, ahol ő még mindig a vörös ruhában ritmusra táncol.

Ő az.

Most egyenesen a kamera felé néz, én meg végigpillantok rajta. Látom, hogyan ugrálnak a mellei. Végiglesek a nyaka ívén, a dereka vonalán. A magasra kötött copfján.

Szinte látom magam előtt, hogyan is tekerném a copfját a kezem köré, és nyomom le a fejét, hogy leszopjon.

A farkam újra megrándul. Megremegek, és undorodva megrázom a fejemet.

Bassza meg.

Meg kell dugnom valakit.

2. fejezet

Sietve összepakolok az asztalomon – a lehető leghamarabb a legtávolabb akarok kerülni a számítógépetől. Lecsukom, és még egy gyors körbenézés után az irodából a lift felé indulok, ahol erősen megnyomom a gombot, majd kifújom a levegőt.

Teljesen le vagyok döbbenve, ugyanis nagyon ritkán történik meg, hogy egy nő ilyesféle fizikai vonzalmat váltson ki belőlem. Mostanság szenvedek attól, hogy senki sem tetszik, mintha senki sem keltené fel az érdeklődésemet, nem számít, mennyire szexi. Fogalmam sincs, ennek mi az oka. Talán a tény, hogy már randiztam a leggyönyörűbb, leglenyűgözőbb nőkkel a világon, és mégis, egyszerűen nem találtam, amit kerestem. Lehetséges, hogy a testvéreimnek igaza van, egyszerűen megkérdőjelezhetetlenül magasra teszem a lécet.

Erre jön a kőkemény merevedés pont attól az alkalmazottamtól, akit a legjobban gyűlölök, aki nem más, mint Kathryn Landon.

Kibaszottul szó sem lehet róla.

Kimenetelek a liftből egyenesen az előtérbe, ahol meglátom Jamesont, Tristant és Christophert, akik rám várakoznak. Jay és Christopher Tristan telefonján lesnek valamit, elmerültek a beszélgetésben.

– Megyünk? – csattanok fel türelmetlenül. – Vagy mi lesz? Tristan felnéz.

– Rád vártunk, faszfej. Mit gondolsz?

A szememet forgatom, és beletúrok a hajamba.

– Piálás?

– Ja – motyogja Jay.

Befordulunk a sarkon, és sétálunk, miközben Tristan előszedi a telefonját a zsebéből. A szeme összehúzódik, amikor meglátja a nevet.

– Ki az? – kérdezem.

– Malcolm, az otthoni szomszédom – feleli. – Helló, Malcolm!

Hallgatja, amit mond, miközben tovább sétálunk, megrázza felém a fejét, és összehúzza a szemöldökét.

– Mi van? – formálok a kérdést.

– Harrison – suttozja.

Felnevetek. Tristan középső fia az örületbe kergeti.

Vad, mint egy medve.

– Oké, közi, hogy szóltál, Malcolm. Majd intézkedek – mondja, majd tovább hallgatja. – Nem, örülök, hogy nem Claire-t hívtad, eléggé el van most foglalva a lányokkal – folytatja. – Köszönöm, ismét. – Leteszi a telefont, és tárcsáz. – Boldogan fogom meggyilkolni ezt a gyereket – motyogja.

Elmosolyodok sétálás közben, és hallgatom.

– Harrison – csattan fel. – Kérlek, csak annyit árulj el, miért hívtad fel Malcolm épp azzal, hogy késő éjszaka versenyzel az utcán? Azt mondta, nagyon is átlépted a sebességhatárt!

Elhallgat.

– Figyelj! – ordítja. – Épp az előző héten beszéltük át ezt az egészet. Ahhoz képest túl gyorsan vezetsz, hogy most kaptad meg a jogsídat, és én ezt nem fogom eltérni. – Újra hallgat. – Ne mondogasd ezt a szarságot! Miért hazudná ezt Malcolm? – Undorodva forgatja a szemét. – Malcolm nem kavarja a szart. Nem, figyelmeztettelek előre! Nincs kocsí egy teljes hónapig, megértted?

Újra hallgat, az arca gyilkos-módba vált.

Felnevetek, miközben Jay és Christopher felé fordulok, akik lemaradtak mögöttünk, és még mindig a telefont lesik.

– Mi a fejét csináltok ti ketten? – csattanok fel.

– Keresünk valamit – feleli Chris, és Tristan felé mutat. – Kivel ordibál?

– Tippelj! – sóhajtok fel.

Jameson elvigyorodik.

– Mit csinált megint Harry?

– Gyorshajtott.

– Azonnal add oda a kulcsokat anyádnak, fiatalember...

Vagy felülök a gépre – mordul fel Tristan. – Megértetted? – Újra elhallgat. – Lehetséges, hogy ez az infó sokként fog érni, de egyáltalán nem vagy sérthetetlen. Autóbalesetet okozol, vagy ne adj isten, megölöd magad, és ebben én bizony nem veszek részt. Add oda a kulcsokat!

– Drámai – mondja Jameson a szemét forgatva, én meg nevetek. A kedvenc időtöltésemmé vált hallgatni, ahogy Tristan próbálja felvenni a harcot a lázadó tinikkel.

Tristan leteszi a telefont, belenyomja a zsebébe, de szinte lángol a dühtől.

– Ez a kibaszott gyerek minden egyes alkalommal, amikor elmegyek otthonról, szarba keveredik. – A keze ökölbe szorul.

Besétálunk egy bárba, és helyet foglalunk hátul. Egy pincérnő közelít hozzánk.

– Mit hozhatok?

– Blue Label whiskyt kérek – mondja azonnal Tristan. – Duplát.

– Én egy Coronát – mosolyodok el. Senki se kavarja fel úgy Tristant, mint Harry.

– Én is – mondja Christopher.

– Legyen három – teszi hozzá Jameson.

Christopher felnevet, ahogy meglátnak valamit Jameson telefonján, és nekem lökik.

– Ez meg mi? – kérdezem, és elveszem tőlük a telefont. A képernyőre nézek, ahol magamról látok egy fotót, és próbálom a homlokomat ráncolva kitalálni, mi is ez. – Ez meg mi?

– Ez az app a te fotódat használja – vigyorog Christopher.

– Most csak vicceltek – csattanok fel. – Akinek van egy kis esze, tudja, hogy sose használnék randiappot.

– Hát, szexi vagy és a te fejedet használják, hogy összejöjjenek csajokkal – vigyorog Tristan. – Bár, ha tényleg komolyan

gondolnák, akkor inkább az én fotómat kellett volna feltölteniük.

Dühösen végiggörgetek az appon.

– Hogy a faszbba kell ezt jelenteni? Azonnal le akarom vetetni.

– Bizonyára van infó róla az adminoldalon – feleli Christopher, ahogy megérkeznek az italaink. A fiúk beszélgetésbe elegyednek, én meg az appot nézegetem, miközben keresgélem a kontaktoldalt, ahol jelenthetném ezt a szarságot. Épp görgetek, amikor valami a szemembe elé ugrik. A világ legromdább macskája kiugró szemekkel. Ki a fene használ ilyet profilképnek egy randioldalon?

A szemem azonnal a profilra ugrik, és a Pinkie Leroo névre.

Pinkie Leroo. Összeráncolom a homlokomat. Ez meg mégis milyen név?

Elolvassom az oldalt.

Név	Pinkie Leroo
Magasság	Épp jó
Súly	Szép arc
Külső	Átlag alatti
Hobbi	A tizenkét macskával játszom
Kedvenc időtöltés	Hajmosás
Állás	Állatkitömés
Hajszín	Rózsaszín – a nevemből kiindulva (szemforgatást képzelj)
Szem	Csillogós
Bőrszín	Tésztafehér

Átlag alatti külső... ki a fene mond ilyet?

Állatkitömés... Halott állatokat töm ki, hogy megéljen? Ki a faszbba ez a beteg ember? Asszem, ennyi bőven elég is.

Nem is értem, hogy a fenébe találnak az emberek randipartnereket az ilyen oldalakon.

Látom magam előtt a tésztafehér, rózsaszín hajú nőt a tizenkét macskájával a kanapén, amint halott, kitömött állattenetek veszik körbe, és a hideg is kiráz.

Te jó ég!

Tovább olvasok.

Olyasvalakit keresek, aki egyszínű, de nem egy méret. Földhöz ragadt, de mégis könnyedén repül.
A napfényben áll, nem az esőben.

Nem bánt, és nem érez fájdalmat.

Jaj, ne már! A szememet forgatom, és készítek egy képernyőfotót a profilról, amit elloptak tőlem, hogy később foglalkozhassak a dologgal.

Későre jár a vacsora és iszogatás után, és már a lakásomban vagyok, próbálok ellazulni. A holdfény beszökik az ablakon, és én belekortyolok a skót whiskymbe, ahogy hátradőlök a széken.

A színeket nézem, ahogy beleolvadnak a sötétségbe. Ahogy a fénypázmák a mennyekekből sejlenek fel.

Sokszor teszek így. Csak ülök itt késő este, és magamba szívom a falon látható festmény szépségét.

Elolvasom a címet.

Végzetes

Mire gondolhatott, amikor ezt festette?

Megszállottság, egy helyzet? Mi volt végzetes?

Valaki?

A poharat az ajkaimhoz emelem, és érzem a forróságot, ahogy a borostyánszínű folyadék végigfolyik a torkomon.

Harriet Boucher... A nő, aki teljesen lenyűgöz, a nő, akit nem is ismerek. És bármilyen elképesztően hangzik, mégis olyan, mintha közeli kapcsolatban állnánk.

Van valami őszinteség az ecsetvonásaiban, mélyen kapcsolódik a saját érzéseihöz. Van benne valami, amit más festményeknél egyszerűen nem érzek. Ez a lehető legfurább jelenség, olyasmi, amit képtelen vagyok megmagyarázni.

Harriet képeire nézni olyan, mintha egyenesen a lelkébe látnék.

Lélegzetállító.

Elmosolyodok, ahogy elképzelek magam előtt egy idősebb nőt. Tudom, hogy gyönyörű, lehetséges, hogy már nem a külseje, hanem a lelke... az érzelmei.

Úgy tudom, francia, és csak nemrég robbant be a köztudatba. Harriet Boucher olyasfajta művész, akit folyamatosan követek, megvan az összes festménye, már csak három hiányzik. Mindössze harminc van forgalomban. Remeteként éli az életét, senki se tudja, pontosan hol van... mintha csupán egy suttogás lenne valahol a világban.

Engem pedig kizárólag a legjobb, legkülönlegesebb alkotások érdekelnek. Dollármilliókat költöttem már festményekre, és az én gyűjteményem az egyik legjobb a világon.

Harriet számomra a királynő. Ő az egyetlen, akinek a képeit ennyire kajtatom.

Elképzelem őt, amint a francia vidéken fest, egy állványon, a szabadban. Elgondolkozom, vajon hány évvel ezelőtt festette ezt meg, és éppen az élete melyik szakaszában járt?

Fiatal volt, idős vagy épp szerelmes?

És ki volt a végzete? Élete szerelme... vagy a gyermekük?

Kifújom a levegőt, és csak bámulom a szeretett festményemet. Mélyebben bele fogok merülni. Tudom kell, hol találok.

Huszonhét festménye van meg, csillagászati összegeket költöttem, és a vágy, hogy találkozzam vele, teljesen felemészt.

Hogymiért... azt nem tudom.

Annyi biztos, hogy nem akarok Kathryn Landonra gondolni, és szükségem van rá, hogy eltereljem a figyelmemet.

Hétfőn megejtek majd néhány telefont, hogy többet tudjak meg.

Muszáj megtennem, ez nem is kérdés. Muszáj megismer-nem azt a nőt, aki a legnagyobb hatást gyakorolja rám... csak azért, hogy legalább ezt közölhessem vele.

Feloldom a telefonomat, és ez eszembe juttatja, hogy le kell szednem a kamuprofilt erről az olcsó, szaros appról.

Félrevezető, le kell vetetni. Megkeresem az appot, de nem enged továbblépni, ha nem regisztrálok.

Undoromban a szememet forgatom. A kibaszott életbe, micsoda szarság már ez?

A kezemre támaszkodom, ahogy figyelem a vörös szoknya tán-cát, a csípője ringását, a hosszú lábát, a belőle áradó szexuali-tást, mindent... Annyiszor visszajátszottam már a biztonsági kamera felvételét, hogy be se merném vallani. Talán már egy órája ezt nézem. Újra és újra. Bűnös élvezet ez, mintha valami szaftos pornót lennék.

Bármennyire is szeretném, nem tudom letagadni, hogy Kathryn Landon felizgat.

Kopogás hallatszik az ajtómon, és a képernyőt gyorsan a billentyűzetre hajtom.

– Igen? – szólalok meg.

Christopher bekukucskál az ajtón.

– Kiugrok, jössz?

– Hová?

– Az IT-ra.

Felhúszom a szemöldökömet.

– Az IT-ra?

– Igen, meg kell tudnom néhány részletet Kathryn jelenté-sével kapcsolatban.

Felállok, mielőtt még válaszolnék.

– Tényleg jössz? – kérdezi meglepetten.

– Igen, miért ne? Ki kell nyújtóztatnom a lábamat.

A liftbe szállunk, és két perc múlva megérkezünk a tizedik emeletre az IT birodalmába. Mindenféle munkaállomások vannak, hátul pedig hat iroda, amiket üvegfalak választanak

el, vékony, fekete sötétítőkkal biztosítanak privát érzetet az irodáknak.

Követem Christophert a folyosón, mire az emberek mind elmerülnek a munkájukban, hogy úgy tűnjön, mintha dolgoznának. Sosem jövök erre a szintre, egyszerűen nincs rá szükség. Azt sem értem, most minek jöttem.

Christopher megáll, hogy beszéljen valakivel, majd halad tovább előre. Az üvegajtóhoz ér, ahol felirat hirdeti:

Kathryn Landon

Hmmm, még a neve látványa is keserű ízt hagy a számban.

– Kopp-kopp!

– Gyere be!

Kinyitom az ajtót, és köszönök, mire Kathryn teljes döbbenettel felnéz a gépéről.

– Helló, Mr. Miles! Minek köszönhetem a szerencsét?

Összeszorítom a számat, nem akarok mondani semmi csípőset. Ez a nő a lehető legrosszabbat hozza ki belőlem.

– Csak errefelé jöttem, és gondoltam, beugrok.

Hamis mosolyt villant felém.

– Milyen csodálatos is, amikor a király meglátogatja hűségese szolgálait!

Rábámulok, és összerándul az állam.

Hogy a fenébe viselkedhet valaki így, amikor boldogan is képes táncolni, nem említve, hogy mennyire szexi... emellett pedig tiszta keserűség.

Besétálok, és becsukom az ajtót magam mögött. Helyet foglalok a széken, és összefonom a karomat magam előtt.

Bámul engem, várja, hogy megszólaljak... de én csendben maradok.

– Nos? – mosolyog rám.

Összehúrom a szemöldökömet, ahogy bámulok rá. Mi a szar van ezzel a kibaszott nővel? Senki se mer velem így beszélni, valahogy a pusztá létezőm kiakasztja.

Úgy mosolyog, mintha boldog lenne, de ami kibukik a szájából, az mindig agresszív. Igazi csapdát állít, hogy teljesen kiakadjak.

– Nos, mi? – kérdezem.

– Beszélni is fog hozzám, ha már betoppant?

Leporolom az öltönyömet, és elgondolkozom, mit is mondhatnék.

– Szeretsz itt dolgozni? – kérdezem, mire Kathryn a szemét forgatja.

– Megint próbál lefizetni, hátha felmondok?

Összevonom a szemöldököm. Próbálkoztam már ezzel...

– Persze, hogy nem – csattanok fel. – Ne hülyéskedj!

Kathryn mélyen beszívja a levegőt, majd a gépe felé fordul.

– Akkor hát van valami, amit szeretne megbeszélni?

Az apró kis piros ruhádat.

– Nem mondhatnám. – A mutatóujjamat végighúzom az ajkamon, és úgy nézek rá.

– Akkor... – húzza fel a szemöldökét. – Mégis mi van?

– Hogy érted, hogy mi van?

– Miért viselkedik ennyire furcsán?

– Nem viselkedek furcsán – horkanok fel, ahogy felállok. – Csak jöttem meglátogatni téged, de elég egyértelmű, hogy nem akarsz látogatókat.

– Mr. Miles...

– Elliot – javítom ki.

A homlokát összeráncolva bámul rám.

– Oké, már az, hogy tegezőre szeretnél váltani, nagyon fura. Hét éve itt dolgozom, és még sosem mondtad, hogy szólítsalak a keresztneveden, és végképp nem jöttél be az irodámba.

– Nagyon elfoglalt voltam – csattanok fel.

– Hét teljes éven át? – húzza fel a szemöldökét.

– Pontosan. – Ezzel elindulok az ajtó felé. – És most már tudom, miért is voltam annyira elfoglalt.

– Miért?

– Mert igencsak rossz vendéglátó vagy, Kathryn.

Halovány mosoly kerül szét az arcán.

- Be vagy tépve?
- Mi? – horkanok fel. – Még szép, hogy nem.
- Oké...

Mélyen beszívom a levegőt, és próbálok gondolkozni, mivel is menthetném meg ezt az elcseszett beszélgetést.

- Megyek is – jelentem be.
- Oké – vigyorodik el.
- Ennyit tudsz ma mondani... hogy oké?

Összehúzza a szemöldökét.

– Mr. Miles.

– Elliot – javítom ki.

– Elliot, tényleg minden oké?

– Az volt, amíg be nem jöttem – fújom ki a levegőt. – Erre most teljesen szétcseszted a napomat.

Elmosolyodik, majd a mellkasára teszi a kezét.

– Ó, hál' istennek, már komolyan azt hittem, hogy orvost kell hívnom.

– Viszlát, Kathryn – nézek rá.

Elmosolyodik, és édesen integet az ujjával.

– Viszlát, és legyen szép napja a kedvenc főnökömnnek!

– Nem kell leereszkedőnek lenned – csattanok fel.

Visszafordul a gépéhez.

– Csak jó vendéglátóként viselkedem az irodámban. Jól megy?

– Borzalmasan. – Kimentelek az irodájából, egyenesen a lifthez.

Lenyomom a gombot, és összeszorítom az állkapcsomat, miközben próbálok megtalálni a megfelelő indokot, miért is jöttem ide.

Semmi...

Nincs semmi ötletem.

Ez a nő továbbra is egy hihetetlenül idegesítő ribi.

Kate

Egy órával később kísétálok a bejáraton, és Daniel széles vigyorával találok szemben magam; a kocsijának dől az út másik oldalán. Elmosolyodok, integetek, és nagy nehezen átnavigálok London egyik legforgalmasabb útján.

– Hogy a fenébe találtál parkolóhelyet?

– Csak szerencsés voltam, asszem – kacint rám. – Arra gondoltam, egy kicsit elmehetnénk vásárolni. – Átkarolja a vállamat, ahogy elindulunk.

– Vásárolni? – fintorodok el. – Ő, én nem akarok vásárolni. Nem is tudnék ennél rosszabb programot elképzelni. Otthon találkozunk inkább!

– Hát... – Megáll, hogy kigondolja a megfelelő szavakat. – Tudod, említettem már neked, hogy meghívtak csütörtök este arra a rendezvényre és elvinnélek magammal?

– Igen.

– Hát, feltettem néhány kérdést, és elküldték nekem a vendéglistát.

– És?

– Minden lehetséges ügyfelem a világ minden tájáról abban a bálteremben lesz.

Újra összeráncolom a homlokom.

– Elmondanád érthetőbben, hogy mi a fenéről beszélsz?

– Kibaszottul tökéletesen kell kinézned.

– Nekem? – horkanok fel. – Miért nekem?

– Mert mindenki tudni fogja, hogy én öltöztettelek fel.

Megtorpanok.

– Hát, én aztán nem leszek két lábon járó hirdetőtábla, Daniel – csattanok fel. – Meggondoltam magam. Nem akarok menni, vidd el Rebeccát helyettem. Ő örömmel lesz a próbababád.

– Nem. Rád van szükségem. – Belémkarol, és magával hurcol. – Te pont úgy nézel ki, amire szükségem van, és pontosan tudom, mit akarok tenni veled. És ne aggódj, abszolúte én állom a cechet!

– Miért mondod ezt?

– Mert mindent vissza fogok vinni pénteken. Szóval ne legyél túlzottan izgatott. Ennyire nem vagyok kedves.

– Ez nem... nem is tudom... bűncselekmény? – A szemem hatalmasra tágul.

– Csak egy kicsit, és ha tönkre mered tenni a cuccokat, megölek. Ja, és sminkeshez és fodrászhoz is szereztem időpontot neked.

– Mi a baj a hajammal? – horkanok fel.

Beletúr a hajamba, a rendezett kontyba a fejem tetején.

– Semmi... ha kilencven éves vagy.

A szememet forgatom, ahogy magával rángat.

– Először a Givenchybe megyünk – mosolyog boldogan.

– Teljesen bekattantál? – kapkodom a levegőt. – Nem tudod megfizetni a Givenchy-t.

– Ó, fogd már be! – horkan fel, és felránt az első lépcsőjére a puccos épületnek. – Addig tettetek, amíg be nem jönnek a dolgok. És ha velem tartasz, akkor veled is így fog történni.

Lenézek magamra, majd megadóan a magasba emelem a kezemet.

– Úgy nézek ki, mint egy elcseszett karácsonyfadísz! – Daniel letérdel elém, gombostű lóg a szájából. Felcsúsztatja a kezét a ruha alján, és megigazítja az alját.

– Ebben a ruhában bizony nincs semmi karácsonyi – int le. – Mondj egy dolgot, ami karácsonyi rajta!

– Ó, nem is tudom. – Felnézek a tükörképemre. – Talán a kifestett körmöm, a hatalmas vörös ajkaim vagy az arany magassarkú... És talán... az, hogy egy kibaszottul csillogós, arany, pántnélküli ruha van rajtam!

– Csodásan nézel ki, Kate, csak valld be! – Rebecca álmodozóan bámul rám, ahogy a padlószőnyegen fekszik.

Idegesen nézem magamat a tükörben, és lesimítok a derekamon.

– De nem is hasonlítok önmagamra.

– Pontosan ez a lényeg – mondja Daniel, ahogy feláll, és felborzolja a hajamat. – A hajad csodálatos ezzel a hosszal.

– És nagyon menők a szőke tincsek is! – mondja Beck. – Mennyit vágott belőle?

– Tíz centit. Nagyon hosszú volt. Egész nap felkötve hordtad?
– kérdezte Daniel.

– Felkötve a munka miatt, ennyi.

– Hát többet ne tedd! Tízszer szexibbnek hatsz kiengedett hajjal. Ha még egyszer felkötöd, kihúzom a gumit belőle, nem érdekel, ki látja.

– Kezdesz igen csak idegesítő lakótárs lenni – motyogom.

– El vagyok bűvölve. – Daniel előveszi a telefonját, és fotózni kezd.

– Nem akarok felkerülni az Instádra – puffogom.

– Ó, csak egy pillanatra hallgass el! – sóhajt fel, és tovább fotóz. – Tudod, hány nő ölné azért, hogy ilyen stílusanácsot kapjon?

Igaza van.

Elvigyorodok.

– És ingyen, ezt még hozzátenném! – mondja. – Tudod, hogy kibaszottul drágán dolgozom, ugye?

– Sajnálom – mondom szomorúan mosolyogva. – Csak...

– Mi az, édesem?

– Csak én... – elcsuklik a hangom, mire leereszti a telefonját, és átnéz felette.

– Csak?

A mellemre és a derekamra mutatok.

– Nagyon... fedetlennek érzem magam.

Daniel büszkén mosolyog, és összeteszi a két kezét.

– Édesem, ha nekem olyan alakom lenne, mint neked, akkor nem szenvednék itt ruhákkal.

A szememet forgatom.

– Csak azért nem, mert te szereted magad mutogatni.

Daniel felnevet, és játékosan felhúzza a vállát.

– Ez így van.

– Ezt nem dicséretnek szántam – felelem, és visszánézek a tükrök felé.

A vállig érő hajam mézszőke, hullámos, a ruhám pánt nélküli és arany... tökéletesen illik rám, és semmit sem hagy a képzeletnek. Füstös sminket kaptam hatalmas vörös ajkakkal, és abszolút

nem hasonlítok magamra. Úgy nézek ki, mintha egy újság címlapjára kerülhetnék, és ideges vagyok. A hasamra teszem a kezem.

– Bizsereg a gyomrom az idegtől – suttogom.

Daniel kinyújtja a karját, és belém karol.

– Az univerzum így súgja neked, hogy istenien festesz – mosolyog büszkén.

– Köszönöm. – Ránézek a fekete öltönyére. – Te sem panaszkodhatsz.

– Tudom, jó lett, mi? – kacsint rám, és Rebeccának adja a telefonját. – Egyet az Instára.

Rebecca feláll, hogy lőjön egy fotót, mire Daniel telefonja jelez, és meg is nézi az üzenetet.

– Itt van a kocsink – jelenti be, és megcsókolja Rebecca arcát. – Ne várj meg ébren, édesem! Fel fogjuk paprikázni az egész várost!

Rebecca csak vigyorog, mire felnevetek.

– Annyira túlspirázod!

Kiterel az ajtón.

– Mindig, angyalom. Mindig!

Danielbe karolok, ahogy bekísér a bálterembe.

– Annyira ideges vagyok, hogy konkrétan mindjárt elhányom magam – suttogom, ahogy besétálunk a csodálatos emberekkel teli tömegbe. Mindenki kicsípte magát az eseményre, a látvány bámulatos.

– Miért? – suttog vissza. – Mert most épp szexi lettél?

Megmutatja az ülésrendet, én meg felnézek, és megpillantom Elliot Milest.

– Basszus! – suttogom, és undoromban elfordítom a fejem.

– Most meg mi van?

– A kibaszott főnököm itt van.

– És?

– És... egy hatalmas seggfej – suttogom idegesen. – Nem láthat meg így!

Daniel átnéz a vállam felett az irányába.

– Ó... húha – suttogja. – Ez a főnököd? Casanova Miles a főnököd? Te most viccelsz?

– Minek nevezted az imént?

– Ez a sajtós beceneve. Kérdemelte, azt hallottam.

A vállam felett átnézek rá: Elliot éppen a három bátyjával beszélget. Ó, ne, mind itt vannak!

– Ne csapjon be a szexi külső! Egyetlen szemvillanás alatt kívágná a vesédet.

– Bébi... ő kívághatna bármit, és valószínűleg még az is lenyűgözne.

Undorodva forgatom a szememet.

– Menjünk inkább a bárpulthoz! – vigyorog rám, és a kezemnél fogva terelget.

Megszerezzük a pezsgőnket, és a tekintete újra a Miles testvérek felé fordul. A poharat a szájához emeli.

– Hát-hát-hát... neki bizonyára befolyásos barátai vannak.

– Kinek?

– A te főnöködnök.

– Jaj, hogy neki – belekortyolok a pezsgőbe, és azt kívánom, bár lehúzhathnám az egész üveggel. – Ki nem szarja le? – Arra koncentrálok, hogy behúzzam a hasam. – Ez a ruha teljesen megfojt – suttogom.

– Nézd csak meg, kivel beszél! – feleli teljesen elmerülve.

– Hallottad, amit mondtam? Nem kapok levegőt ebben a testhez simuló szarban. Miért kell ezt a kibaszottul nevetséges alsóneműt viselnem ezalatt? – suttogom.

– Hogy elfedje a puncidat. Épp Julian Mastersszel és Spencer Jonesszal dumál.

Felnevetek, és véletlen felszívom a pezsgőt az orromba.

– A puncimat? – horkanok fel. Daniel megveregeti a hátamat.

– Mi az a punci egyáltalán? – nevetek fel.

De Daniel továbbra is a Miles tesókat lesi a vállam felett.

– A szőrös dolog a lábad között.

Kitör belőlem a levegő.

– Mi a fenéről beszélsz? – tovább fuldoklok nevetés közben.

– Julian Masters az egyik leggazdagabb családból származik a világon. A Legfelsőbb Bíróság bírója – folytatja, én meg csak érdektelenül kortyolgatom az italomat.

– Csak, hogy tudd a puncim nem szőrös, és nem kell bent tartani seholl!

– Spencer Jones nagy játékos, minden amit tesz, bekerül az újságokba. – Belekortyol a pezsgőjébe. – Minden puncit bent kell tartani. Nem tesz túl jó benyomást, ha kivillan az estélyiből.

Felnevetek.

– Miért, mennyi puncit láttál már kivillanni az estélyikből?

– Sokkal többet, mint azt te gondolnád, elképesztően... Ó! – füttyent halkán. – És megérkezett Sebastian Garcia is.

Összehúrom a szemem, és oldalra pillantok. Hát, az Egyesült Királyság miniszterelnökének a nevét még én is tudom.

– Lehet, hogy együtt ülnek?

– Nem, pont úgy viselkednek, mintha régi barátok lennének.

Körbenézek a szép emberek tömegén, annyian vannak tökéletes ruhában. Elképzelem, milyen lehet folyamatosan ilyen jellegű eseményekre járni.

– Ó, azt nézd! – suttogja Daniel. – Észrevett!

– Kicsoda? – kortyolok bele az italomba.

– Elliot Miles – vigyorog sötétén. – És... tetszik neki, amit lát.

– Mi? – ráncolom a homlokom.

– Éppen végigmér.

– Hogy mi? – kerekedik ki a szemem. – Ezalatt meg mi a fenét értesz?

– Azt, hogy épp téged stíról.

– Nos, nem fog látni semmi érdekeset – suttogom. – Mert-hogy a puncimat eltemettük a világ legszorosabb fehérneműje alá.

Daniel felnevet, és összekoccintja az italát az enyémmel.

– Bizony!

– Hol ülünk? – kérdezem.

– Felénk tart.

– Hogy mi?

– A testvérével.

Jaj, ne!

– Kate. – Hallom a hangot a hátam mögött.

– Tristan – mosolyodok el.

Megcsókolja az arcom mindkét oldalát.

– Te jó ég, hogyan lettél ennyire szexi? – nevet fel. – Elképesztően nézel ki!

A vállam felett meglátom, hogy Elliot is ott áll. Merev mosolyt villant, és biccent. Nem olyan barátságos, mint a testvére.

– Tristan, ő itt Daniel. Daniel, ő pedig itt Tristan – kezet fognak.

– Elliott, ő itt Daniel. Daniel, ő itt Elliot. – Elliot biccent egyet, és megrázza a kezét.

Nincs mosoly, nincs üdvözlés.

Ami... *kínos!*

– Odamegyek a bárhoz – mondja Daniel.

– Veled tartok – feleli Tristan, és együtt masíroznak el.

Jaj, ne!

A szemem Elliot felé ugrik, érezhető némi kínos feszültség közöttünk között.

– Azért jöttél ide, hogy kigúnyold az öltözetemet? – kérdezem.

– Épp ellenkezőleg. Azért jöttem, hogy elmondjam, nagyon szép vagy, de visszaszívom, mert egyértelműen nem akarsz ilyesmit még csak hallani sem.

Nagyon erősen megragadom a pezsgőspoharamat, félek, hogy összeroppantom.

– A pasid? – kérdezi.

– Ühm... – Danielre és Tristanra nézek a bárpultnál. – Barát. Elliot továbbra is engem vizslat.

– Milyen barát?

– Nem... olyan fajta.

Bólogat.

– Értem.

– Itt van a... barátnőd?

– Nincs barátnőm.

– Feleséged?

– Az sincs – feleli kurtán.

– Ó.

Kínos csend ugrik kettőnk közé, látom, hogyan merevednek meg az izmok az állkapcsában, mintha ő is kényelmetlenül érezné magát.

– Elnézésetet kérem, de kimegyek a mosdóba – mosolyodok el. Ő bólint. – Örültem a találkozásnak, Mr. Miles.

– Elliot – továbbra is engem les. – Hasonlóképp.

Hosszabban nézzük egymást, mint kellene.

Mi a fene történik?

Annyira más.

Az éjjel olyan, mint egy forgósél. Évszázadok óta nem nevettem ennyit. Táncoltunk és ittunk, Daniel pedig az ujjá köré csavarta a nőket, akiknek stílustanácsot adna, és én csodásan éreztem magam. Későre jár, az este a végéhez közeledik.

– Induljunk haza! – mosolyog, ahogy lágyan ringatózunk a zenére, és átnéz a helyiségen. – Kate... mi van közted és a főnököd között?

– Semmi, miért kérdezed?

– Egész este le sem vette rólad a szemét.

– Ne hülyéskedj! – horkanok fel, de be kell vallanom, minden egyes alkalommal, ahogy Elliot irányába lestem, tényleg engem bámult. – Nem is!

– Komolyan mondom, édesem. Tudok olvasni a férfiak elméjében.

Felnevetek.

– És mit súg az ő elméje?

– Azt, hogy legszívesebben az asztalára döntene, hogy keményen megdugjon.

– Nem hinném – nevetek fel.

– Annyira fura.

– Micsoda?

– Tudod, hogy milyen típusú nőket szokott felszedni?

– Nem, és mondhatjuk, hogy nem is érdekel.

– Édesem, tényleg érdemes figyelemmel követned az eseményeket. Nem olvasol újságot?

– Nem, és megrettent, hogy te igen.

– Egy híres operaénekesssel randizott, egy íróval, meg egy humanitárius ügyvéddel. Sosem randizik hétköznapi nőkkel, erre most téged akar.

– Most örülnöm kéne, hogy hétköznapi nőnek neveztéél?

– Tudod, hogy értem – kacsint rám játékosan.

Kirobban belőlem a nevetés, ahogy megpörget. Újra szembenézek Elliot Milesszal, és szembetalálom magam a *gyere és dugjunk* nézésével.

A tekintetünk összetalálkozik, és az idő megáll.

A gyomrom megremeg, és elrántom a fejem.

Ez meg mi a fene volt?

Késő kedd este van. Teát készítek, és leteszem az éjjeliszekrényemre, hogy megnézzem a telefonom értesítéseit. Majd a randiappra kattintok.

Üzeneted érkezett.

Hogy mi?

Megnyitom a chatablakot, hogy elolvassam.

Kedves Miss Leroo!

Igazán csábítónak tűnsz. Bár allergiás vagyok a macskákra, és neked van tizenkettő, ami lehetetlenné teszi, hogy randizzunk.

A legjobb tanács, amit adhatok, hogy menj ki, nézz a földre, és ott majd megtalálod az igaz szerelmed, bár mind a ketten tudjuk, egy árnyékkal randizni is kihívást jelenthet.

Sejtem, hogy csak próbáltál (eléggé sikertelenül) szellemes lenni.

Az életed igencsak unalmas lehet.

Sok szerencsét a randikalandjaival, Miss Leroo! Az ilyesféle bemutatkozással erre bizony szükséged is lesz.

Üldözd csak tovább a napot!

Edgar Moffatt

A profiljára kattintok.

Név	Edgar Moffatt
Magasság	127 cm
Súly	Harapnivaló méret
Külső	Nagyon helyes
Hobbi	Az apró farkammal játszom
Kedvenc időtöltés	Pornónézés
Állás	Szemétkezelő/farokbűvölő
Hajszín	Csupasz, mint a kígyóé
Szem	Zöld
Bőrszín	Az egész testemen van

Idióta mosoly tűnik fel az arcomon, ahogy hátradőlök a helyemen, és újraolvasom az üzenetet.

Élvezd a napot!

Pontosan ezt csinálom, Edgar Moffatt farokbűvölő, pontosan ezt csinálom!

Leülök, hagyom, hogy a fejem nekidőljön a falnak, miközben izadtság csorog végig a mellkasomon. Este nyolc körül van, szerda este, a lehető leghosszabb napom után. A szaunában pihenek az edzőterem mellett.

A forró párától kieresztek egy bennrekedt sóhajt.

Kinyílik az ajtó, és Elliot Miles megjelenik fehér törölközővel a derekán. Meztelen a derekától felfelé, csak a le barnult bőrét és az izmos testét látom.

Ó, a fenébe!

Lenyelem a gombócot a torkomban.
Felnéz rám, és kissé megtorpan, ahogy meglát.
– Kathryn! – Leül mellém.
– Helló! – recsegem.
Kinyílik az ajtó, egy férfi akar bejönni.
– Tele van! – csattan fel Elliot. – Gyere vissza később!